

stitue o familie, începând de la cel mai înalt grad al erarhiei militare, că membrii acelei familii sunt așa de strânși și solidari între ei, că legătura nu poate fi lovită în nici o parte, fără ca familia întreagă să nu se găsească atinsă și să nu sufere.

Iată dar cea mai categorică afirmare a unui bătrân ofițer superior, că militarii trăesc sub bigotismul ideii de castă, sub cercul strâns al unei familii militare, separată de întreaga lume civilă, ca în plin ev medieval.

Respectabilul bătrân ofițer superior, nu vrea să creadă, că armata nu poate fi o simplă familie, o simplă castă de ajutor reciproc între membrii ei galonați, care trebuie să sară cu armele la marele public ce-l formează lumea civilă, pentru a apăra pe un tânăr membru militar, măcar că acesta a cîtezat să turbure cinstea unei familii onorabile, pentru care și-a luat răs-plata, fie ertat de D-zeu.

D-nul General Brătianu, ia drept vitejie faptul anarhic și dezordonat al acelor tineri militari, cari abuzează de oarba disciplină a soldaților patriei, spre a-i scoate arbitrar cu armele contra fraților săi conaționali și pentru un interes absolut particular al lor.

Menirea armatei este cu mult superioară concepției bătrânului general. Ea este sclava întregii națiuni, căci este însăși națiunea înarmată, care trebuie să se supue orbește la un ordin cu totul superior, al parchetelor guvernelor, parlamentelor, ori Regelui, spre a lua armele numai pentru interesul general național, iar nu pentru interes de castă sau al familiei militare, cum zice d. General Brătianu.

Aceasta e concepția de Drept și acei tineri și necumpătați ofițeri, ignoranți cu totul în cele mai elementare teorii ale dreptului, pot să fie numai în atât scuzăți, că aceste elementare principii ale drepturilor și datoriiilor lor, nu le-au fost cunoscute nici din școala militară, unde poate nu se predau... asemeni lucruri prea necesare chiar și militarilor.

Totuși nu putem îngădui, ca aceste foarte simple principii de drepturi și obligațiuni ale instituției noastre militare, să fi fost așa de ignorate de elita (!) națiunii — cum d-l general Brătianu în chip puțin democratic numește în laudă ofițerimea democratei României, prin excelență.

Înțelegem, ca acei tineri militari, să se fi răfuit ca simpli particulari cu avocatul Anghel Rădulescu, dar nu înțelegem ca ei să treacă peste puterea ce legea militară le-o dă, scoțând o trupă din cazarmă pentru a o pune în interesul lor particular, o trupă, de care ei nu puteau dispune, de cât în limitele acordate de legile țării pentru interesul general și național, și numai în baza unui ordin superior.

Acei tineri militari—conducându-se după cele mai simple și elementare principii de drept—s'au făcut pasibili de-o gravă crimă, care nu îngăduie indulgența, ci din contra reclamă cea mai exemplară pedeapsă, spre a nu cădea în obiceiul Sârbilor dela Belgrad.

D-nul General Brătianu, consideră spontaneitatea trupei (!) și a ofițerilor regimentului 10 Roșiori de a sări pentru camaradul lor, sublime virtuți ostășești.

Aceste incriminate fapte, bătrânul gene-

ral le găsește virtuți militare.

Ce am zice — luând un caz de altă branșă — când un Procuror civil bună, oară, fiind într'un asemenea caz ca Foscalina, spre a se răsbuna de o insultă primită în mod particular, nu în calitatea sa legală, abuzând de puterea care i-o acordă legea, ar ordona subalternilor administrativi, jandarmi, poliție, etc., să aresteze, sau să ordone a întrebuița contra vrăjmașului său particular violența forței, a armelor, ofense, fiind-că el, Procurorul, fiind prins necinstind o familie și-a căpătat' lecția bine meritată, dela un membru al ei cu care a devenit vrăjmaș.

Cunoaștem nenumărate cazuri și în instituția magistraților și vinovatul în toate cazurile a fost destituit, pedepsit, ori forțat a părăsi scaunul său, pentru că și-a murdărit onoarea profesiei sale.

Și nu cunoaștem nici un bătrân magistrat superior, care să fi luat apărarea unui asemenea vinovat magistrat.

Raționabil este, că absolut nici unui militar, în mijlocul celui mai infocat moment de camaraderie și frăție de arme, nu-i poate fi îngăduit pentru interesele lui de ambițiuni personale, a scoate o trupă care nu-i aparține, care nu este a sa, ci a patriei, spre a porni cu armele contra propriilor lui frați de națiune, fie chiar și în baza unui ordin superior, dacă el e samovolnic. Dacă acești mici ofițerași sunt apărați de bătrânii lor generali, în actul lor cu totul anarhic, atunci probabil că generalii pot să ridice ori când armata contra marelui public, care e însăși națiunea.

Iată casta militară, iată statul în stat, iată cum s'au comis și ororile inutile din 1907, iată cum militarii își apăra reciproc greșelile, și iată cum pericolul națiunii domnește chiar în sânul său, căci după aceste șubrede teorii militare, această castă în spirit de camaraderie, poate scoate trupele înarmate pentru orice nimicuri de ambițiuni personale și de trufie militară, contra oricui.

Foscalina ca om de ordine, lucru care se cere mai cu deosebire unui ofițer, dacă se găsea nedreptățit și inocent, avea calea justiției civile căreia trebuia să i se adreseze. După principiile de Drept al constituției țării noastre și la care sunt supuși și toți ofițerii români, nimeni nu-și poate face singur sie-și dreptatea.

Faptele ofițerilor din Giurgiu nu pot fi calificate de orice om de bun simț, de cât ca anarhice, și pasibile de cea mai aspră pedeapsă.

De alt fel măsura de a fi arestați acei ofițeri și cu colonelul lor, este destul de dreaptă și nu trebuiesc crutați sub nici un chip, cum nici alți cetățeni cari greșesc în fața legii, nu sunt crutați.

S. V.

Gafa D-lui Stelian

Domnul Stelian, Ministrul Justiției, dă peste o nouă gafă. D-sa este nevoit, ca cel dintâi, să-și calce iscusita sa lege, prin care desființează substituții și supleanții. Prin această desființare, d-nul ministru Stelian, nu a putut observa la timp, că cu ocaziunea constituției Curței cu juri de lu-

nie nu se vor putea complecta Curțile, fiind lipsă de magistrați. Dela 1 Iunie supleanți ne mai existând, și membri de ședință nefiind suficienți pentru complectarea Curților, căci descomplectează Tribunalele, d-nul Stelian va fi silit a-și modifica legea, ori a face numiri provizorii de supleanți, ori ai lăsa pe actualii supleanți la locul lor, de și termenul de 1 Iunie al punerii în aplicare e sosit. Cu modul acesta, d-l ministru Stelian, este primul care-și modifică, sau care va trebui să-și calce singur propria sa lege. Și de sigur că are să protesteze când regimul precedent va desființa toate gafele d-lui Stelian.

L. M.

Păstorul...

*Pe lângă falnicul castel
Trecea mult chipeșul păstor...
Fecioara îl privea din turn
Simțind în sânul-i tainic dor.*

*Și într'o zi dulce-i șopti:
„O, dac'aș fi la tine jos,
Ca miorițele-ți pe câmp
Aș alerga păstor frumos!”*

*El îi răspunse 'npălimat:
„Jos mândra mea de îi veni,
Te-oi duce 'n câmpul plin de flori...
Ce fericiți am pribegi!”*

*...Și când în fiecare zi
Păstorul îndrăgit de ea
Privea spre turnul din castel
Pân'ce fecioara se ivera,*

*„Primește dragul meu salut,
Prințesă!” dornic îi grăia —
„Îți mulțumesc păstor iubit!”
Copila 'n zâmbet răspundea.*

*Venise iarna — dar trecu
Și primăvara iar veni —
Porni păstorul spre castel...
Dar... ea în turn nu se ivi..*

*Indurerat el o imploră:
„Prințesă! Să te văd mi-i dor!..“
O voce tainică răspunde:
„Adio scumpul meu păstor!”*

După Uhland. Balade și Romante.

Ricard D. Ioan.

CRONICA MUZICALĂ

Valsul Spaniol

Una din cele mai frumoase muzici e fără îndoială *muzica spaniolă*, și în special valsul, în care aci tresăliți de tactul unei *castagniette* ce te fură ca un val grăbit și repede, când deodată se oprește pe-o pantă lungă și ușor înclinată, în care valul devine lin și curgător.

Sublima muzică spaniolă ce abundă'n triolete, se caracterizează prin stacatul sglobiu, împodobite cu multe triluri scurte, ce pare că ex-